

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ситара Станіслава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини другої статті 423 Цивільного процесуального кодексу України

Київ
6 листопада 2024 року
№ 217-3(І)/2024

Справа № 3-187/2024(383/24)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Кривенка Віктора Васильовича – головуючого,
Олійник Алли Сергіївни – доповідача,
Петришина Олександра Віталійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ситара Станіслава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини другої статті 423 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Олійник А.С. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Ситар С.І. із клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині першій статті 24, частині першій статті 30, частинам першій, четвертій статті 41 Конституції України (конституційність) пункт 1 частини другої статті 423 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до пункту 1 частини другої статті 423 Кодексу підставами для перегляду судового рішення за нововиявленими обставинами є: „істотні для справи обставини, що не були встановлені судом та не були і не могли бути відомі особі, яка звертається із заявою, на час розгляду справи“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У грудні 2020 року Ворон Т.І. звернулася до суду з позовом до Човбана С., державного реєстратора Тячівської міської ради Закарпатської області Лазар Д.В., Ситара С.І., третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, – приватний нотаріус Ужгородського міського нотаріального округу Селехман О.А., про визнання протиправним та скасування рішення державного реєстратора щодо державної реєстрації права власності, витребування частини житлового будинку, відшкодування моральної шкоди.

Міжгірський районний суд Закарпатської області рішенням від 12 квітня 2021 року, яке залишено без змін постановою Закарпатського апеляційного суду від 23 січня 2023 року, позов задовольнив частково: визнав протиправним та скасував рішення державного реєстратора Тячівської міської ради Закарпатської області Лазар Д.В. від 15 вересня 2020 року № 5461633 щодо державної реєстрації 11 вересня 2020 року права власності за Човбаном С. на 531/1000 частину житлового будинку № 80 на вул. Шевченка у селі Колочава Міжгірського району Закарпатської області (номер запису про власність 38180750); витребував від Ситара С.І. на користь Ворон Т.І. 531/1000 частину житлового будинку № 80 на вул. Шевченка у селі Колочава Міжгірського району Закарпатської області; стягнув із Човбана С. на користь Ворон Т.І. кошти у розмірі 50 000,00 грн на відшкодування моральної шкоди; відмовив у позові Ворон Т.І. про відшкодування з Лазар Д.В. моральної шкоди у розмірі 50 000,00 грн; вирішив питання щодо розподілу судових витрат.

Верховний Суд постановою від 26 липня 2023 року касаційні скарги Ситара С.І., Човбана С. задовольнив частково: рішення Міжгірського районного

суду Закарпатської області від 12 квітня 2021 року та постанову Закарпатського апеляційного суду від 23 січня 2023 року в частині позовних вимог Ворон Т.І. до Човбана С., державного реєстратора Тячівської міської ради Закарпатської області Лазар Д.В. про скасування рішення державного реєстратора від 15 вересня 2020 року № 54061633 скасував; відмовив у позові Ворон Т.І. до Човбана С., державного реєстратора Тячівської міської ради Закарпатської області Лазар Д.В. про визнання протиправним і скасування рішення та скасування державної реєстрації права власності.

В іншій частині рішення Міжгірського районного суду Закарпатської області від 12 квітня 2021 року та постанову Закарпатського апеляційного суду від 23 січня 2023 року Верховний Суд залишив без змін та ухвалою від 24 квітня 2024 року відмовив у задоволенні заяви Ситара С.І. про перегляд за нововиявленими обставинами постанови Верховного Суду від 26 липня 2023 року.

2.1. На думку автора клопотання, суди, застосувавши пункт 1 частини другої статті 423 Кодексу, порушили частину першу статті 8, частину першу статті 24, частину першу статті 30, частини першу, четверту статті 41 Конституції України та норми процесуального права, оскільки не встановили всіх обставин справи.

Ситар С.І. вважає, що Верховний Суд відмовився переглядати за нововиявленими обставинами постанову Верховного Суду від 26 липня 2023 року, установлювати та досліджувати, на яких підставах його було позбавлено права власності як добросовісного набувача цього права.

Крім того, автор клопотання стверджує, що суди попередніх інстанцій не встановлювали та не досліджували, чи Ворон Т.І. є носієм права власності на спірне майно, коли вона це право набула, на підставі яких первинних документів, оскільки відсутність у особи, яка звернулася до суду, відповідного права або інтересу є безумовним наслідком відмови в задоволенні позову через недоведеність.

На підтвердження своїх доводів суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на окремі приписи Конституції України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та Перший протокол до неї, Кодекс, Цивільний кодекс України, рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у його справі.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України керується таким.

3.1. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що остаточним судовим рішенням у справі Ситара С.І. є ухвала Верховного Суду від 24 квітня 2024 року.

Строк подання конституційної скарги не повинен перевищувати три місяці, отже, Ситар С.І. мав реалізувати право на звернення до Конституційного Суду України з конституційною скаргою до 25 липня 2024 року.

У конституційній скарзі суб'єкт права на конституційну скаргу просить поновити пропущений строк, зазначивши, що він проживає та працює за кордоном, у зв'язку з чим текст остаточного судового рішення отримав 16 травня 2024 року – неособисто.

Уперше Ситар С.І. надіслав до Конституційного Суду України конституційну скаргу 12 серпня 2024 року (вх. № 18/304 від 22 серпня 2024 року),

проте Секретаріат Конституційного Суду України повернув йому конституційну скаргу як таку, що не відповідає вимогам Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Удруге Ситар С.І. надіслав до Конституційного Суду України конституційну скаргу 4 жовтня 2024 року (вх. № 18/383 від 14 жовтня 2024 року), пропустивши строк її подання.

З огляду на викладені автором клопотання причини пропуску строку Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України вважає за можливе поновити пропущений строк подання конституційної скарги.

3.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону; Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (абзац перший частини першої, частина четверта статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Ситар С.І. не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності пункту 1 частини другої статті 423 Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а фактично висловив незгоду із застосуванням в остаточному судовому рішенні в його справі оспорюваних приписів Кодексу, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що вирішення питань застосування судами законів України не належить до його повноважень [Ухвала Великої палати Конституційного Суду України від 31 травня 2018 року

№ 28-у/2018; ухвали Першого сенату Конституційного Суду України від 9 вересня 2020 року № 18-уп(І)/2020, Другого сенату Конституційного Суду України від 7 вересня 2022 року № 5-уп(ІІ)/2022].

З огляду на наведене конституційна скарга Ситара С.І. суперечить вимогам статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ситара Станіслава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини другої статті 423 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**